

FAIN

Farský informátor

8

Po stopách Pátra Pia

14. 4. - 18. 4. 2013 (strana 5)

Časopis FAIN:

Číslo: 8/2013
Ročník: štvrtý
Občasník
ISSN 1339-4029

Uzávierka čísla:

01. 09. 2013

Šéfredaktor:

PhDr. PaedDr. Mgr. Ľuboš Hašan

Redakčná rada:

PaedDr. Eva Habiňáková, PhD.
Mgr. Anna Haladová
Mgr. Marta Šišková
Mgr. Pavol Vandžura, CM

Jazyková úprava:

Mgr. Silvia Pavlovičová

Grafická úprava:

Ing. Martin Ryška

Tlač:

KON-PRESS, s.r.o., Trnava

Nihil obstat:

PhDr. Mgr. Peter Mikula

Vydáva:

Rímskokatolícka Cirkev,
Farnosť Narodenia Panny Márie;
Farský úrad Špačince
Na vršku 413/5
919 51 Špačince

Úradné hodiny:

Každý pracovný deň
po večernej sv. omši.

Telefón:

0949 831 213,
033 / 55 73 138

E-mail:

fara.spacince@gmail.com

Webová stránka:

www.spacince.fara.sk

Udialo sa ...

Od uzávierky ostatného výtlačku časopisu (marec 2013) po uzávierku tohto čísla

➤ **boli pokrstení:**

Kristián Belán, Magdaléna Šturmová, Natália Horváthová, Michael Markovič, Zoe Huttová, Nina Palkechová, Mathias Lovecký, Georg Gróf, Richard Jesenický, Alžbeta Voláková, Michal Morvay, Oliver Gašparík, Lára Kalašová, Alex Pinček, Lea Deáková, Bruno Doležaj,

➤ **prvýkrát pristúpili k sv. prijímaniu:**

Filip Baláž, Karolína Botteková, Jana Gážíová, Marco Gurin, Jozef Jurányi, Pavol Jurányi, Samuel Kukan, Oliver Lenghardt, Peter Omasta, Zuzana Podmaková, Matúš Sedlák, Šimon Selnekovič, Michaela Študentová, Lukáš Šurina, Daniel Tarabík, Dominika Vajgllová,

➤ **prijali katechumenát:**

Nikoleta Baláž, Dagmar Šaradinová, Nikoleta Nádaská,

➤ **prijalo sviatosť birmovania:**

76 birmovancov,

➤ **zosobášili sa:**

Jaroslav Klačo a Gabriela Matejkovičová, Michal Hanus a Martina Čapkovičová, Drahomír Šaradín a Dagmar Šaradinová,

➤ **zomreli:**

Margita Kocianová, Imrich Kosoň, Viola Habalová, Helena Hanáková, Jozef Uváček, Miroslav Michalička, Milan Hanečák.

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

uplynul istý čas a v rukách máte nový výtlačok časopisu FAIN. Som rád, že vám môže odhaliť nové skutočnosti, ktoré sa konajú v našej farnosti, ale aj reflexiu na prežité obdobie. V časopise nájdete informácie z farskej matriky, výpovede účastníkov domácich a zahraničných akcií, poodhalenie duše mamy prvoprijímajúceho dieťaťa, plnosť kresťanskej dospelosti v prijatí sv. birmovania, životné dielo apoštola a svedka lásky sv. Vincenta de Paul, pozvánku na 4. reprezentačný ples farnosti a ďalšie...

Letné obdobie, ktoré máme za sebou, bolo veľmi výnimočné. Teploty sa vyšplhali na najvyššie hodnoty, aké si nepamätajú ani tí skôr narodení. Akoby sa zem, jej klimatické podmienky, ročné obdobia výrazne menili, a popritom nám vedci predpovedali, že leto vôbec nebude. Tu je vidieť, že človek, aj keď je tvor múdry a rozumný, predsa je len závislý na Stvoriteľovi. Na mieste je tu staré a dobre známe príslovie: „Človek mieni, Pán Boh mení.“

Svet sa mení nielen v spomínaných podmienkach, ale aj v oblasti identity človeka. Prináša novodobú filozofiu, ktorá je úplne chorá a jasne zameraná proti prirodzenému a Božiemu zákonu. „Gender“ filozofia spochybňuje dualizmus ľudstva, teda rozdelenie na mužský a ženský rod, na mužov a ženy. Neodmieta bio-

logické pohlavie, ale tvrdí, že identita muža a ženy sa tvorí nezávisle od biologických daností. Rozlišuje medzi pohlavím

a rodom. Teda jasne vypovedané, že človek si môže vybrať, čím bude. Nemusí pozerat' na svoje pohlavie a genetickú výbavu, ale na sexuálnu náklonnosť. „Gender“ filozofia hovorí až o 23 pohlaviach, ktoré si možno zvoliť. Takéto „niečo ohavné“ prichádza na Slovensko a prekladá sa ako „rodová rovnosť“.

Nedajme sa preto pomýliť! Ľudská bytosť, to je človek, ktorý je Bohom stvorený. Od Pána Boha, skrze rodičov sme dostali ľudské telo v modifikácii muža a ženy, to je tá pravá identita. V okamihu počatia zase nesmrteľnú dušu, ktorou sa podobáme Pánu Bohu. Z toho vychádza, že človek je korunou stvorenstva a má na zemi veľmi dôležité povolanie a poslanie. Svojím životom ako muž a žena, chlapec a dievča, otec a mama spolupracujeme na Božom pláne, a tak odzrkadľujeme pravé prirodzené, kresťanské hodnoty.

Prajem všetkým čitateľom veľa radosti, vnútorného pokoja a vytrvalosti v konaní dobra.

Boh vám žehnaj!

*PhDr. PaedDr. Mgr. Ľuboš Hašan
správca farnosti, šk. dekan*

Čo sme prežili ?

Za ostatný čas sa v našej farnosti udialo toho veľmi veľa. Dozvedeli sme sa o Slovenskej misii v Hondurase, spoznali a navštívili sme nové miesta, vynovili sme si kostol i jeho okolie, prvoprijímajúce deti opäť prijali do svojho srdiečka Pána Ježiša a mnohým mladým ľuďom z našej farnosti bola udelená sviatosť birmovania, oslávili sme Rok viery, ...

- 7. apríla » Honduras očami misionára
- 14. - 18. apríla » Po stopách Pátra Pia – putovanie Talianskom
- 20. apríla » Výsadba kalvárie
- 21. apríla » Detská sv. omša
- 24. apríla » Členská schôdza OZ FAIN
- 12. mája » Prvé sväté prijímanie
- 25. mája » Vysluhovanie sviatostí katechumenom
- 26. mája » Oslavy Roku viery
- 2. júna » Procesia Božieho Tela
- 8. júna » Miništrantská cyklotúra na Bukovú
- 14. júna » Ďakovná sv. omša - 10. výročie kňazstva
- 16. júna » Sviatosť birmovania
- 22. - 23. júna » Výlet do Prahy – metropoly Čiech
- 20. júla » Farská cyklotúra – hrad Smolenice
- 21. - 27. júla » 4. letný detský farský tábor v Bojniciach
- 19. - 24. augusta » Výmena okien na farskom kostole
- 25. augusta » 4. farská opekačka
- 29. augusta » Stanovačka a opekačka miništrantov na fare
- 1. septembra » Veni Sancte s požehnaním školských tašiek
- 7. septembra » Krížová cesta na kalvárii
- 8. septembra » Hodová slávnosť - Narodenie Panny Márie

Ak sa o mnohých z uvedených akcií chcete dozvedieť viac, začítajte sa do stránok nášho časopisu.

Mgr. Silvia Pavlovičová

Po stopách Pátra Pia

Po roku špačinskí farníci spolu so svojim kňazom, Dr. Ľubošom Hašanom, a Mgr. Pavlom Gajdošom, správcom farnosti v Kostolnej, opäť putovali do Talianska.

Tentokrát sme sa vybrali po stopách Pátra Pia. Naše putovanie začalo v nedeľu, 14. apríla, v popoludňajších hodinách. Klimatizovaným autobusom sme sa počas noci presunuli cez Rakúsko do Talianska, aby sme prvý deň strávili v treťom najmenšom štáte Európy – v San Marine. Prehliadli sme si staré mesto obkolesené hradbami, hlavné námestie Piazza della Libertá, Palazzo del Governo, Baziliku di San Marino s bohato vyzdobeným interiérom. Už tradične sme deň v tomto miništáte začínali svätou omšou. Popoludní sme ochutnali miestne špeciality a nakúpili prvé suveníry. V podvečer sme sa ubytovali v mestečku Loreto, ktoré je už od 14. storočia hneď po Ríme jedno z najvýznamnejších pútnických miest Talianska.

Po raňajkách, plní očakávaní, sme sa vydali na prehliadku Loreta. Navštívili sme krásnu baziliku Santuario della Santa Casa, ktorá je domom Panny Márie z Nazareta. Domov Panny Márie sa skladal z dvoch častí: z jaskyne vyhlúbenej do skaly, uctievanej dnes v Bazilike Zvestovania v Nazarete a z murovaného domčeka k nej pristaveného

ho. Podľa tradície bol murovaný Máriin dom prenesený najprv do Ilýrie (Chorvátsko), a potom z iniciatívy zámožnej rodiny Angeli do Loreta. Svätý dom vytvorený z jednoduchých tehál stojí uprostred veľkej baziliky, obložený mramorovými stenami. Vo vnútri svätého domu je socha Panny Márie vyrezaná z libanonského cédrového dreva, pochádzajúceho z vatikánskych záhrad. Vo výklenkoch svätyne sú kaplnky národov, jednou z nich je aj slovenská kaplnka, zobrazujúca výjavy zo života sv. Cyrila a Metoda. Ešte dlho by som mohla opisovať krásy tohto úžasného miesta, na výzdobe ktorého sa v priebehu storočí podpísalo mnoho veľkých umelcov, miesta, ktoré navštevujú pútnici z celého sveta. Svätý dom je jedinečným miestom na meditáciu, miestom, kde pociťujete mrazenie na tele, miestom vtelenia Božieho Slova a miestom Božieho

materstva Panny Márie. Je to miesto putovania viacerých pápežov, okrem iných aj Jána Pavla II., ktorý sem putoval 8. septembra 1979. Na tomto úžasnom mieste sme mali možnosť

meditovať aj my a práve tu nám bola dopriata milosť svätej omše. Naplnení silou tohto miesta sme putovali ďalej do Lanciana, miesta eucharistického zázraku. Miesta, kde v roku 750 istý mních pri slúžení sv. omše pochyboval o prítomnosti Ježiša v Eucharistii. Uvidel, ako sa Eucharistia premenila na živé mäso a víno na päť hrudiek krvi. Telo a krv sú uschované v relikviári a dodnes vystavené pre veriacich. Zázrak bol cirkevne uznaný, opakovane potvrdený vedeckým skúmaním, naposledy v roku 1973. Svetoví lekári delegovaní OSN potvrdili, že mäso je z ľudského srdcového svalu (bez stôp zranenia), krv dodnes vykazuje vlastnosti čerstvo odobratej krvi a zhoduje sa s krvou z Turínskeho plátna. Päť hrudiek krvi váži tak isto ako jednotlivé. Ľubovoľné dve vážia tiež tak isto. Až takýto jasný, nepopierateľný vedecký dôkaz svojej prítomnosti nám nechal Boh – Ježiš.

Po dlhom, únavnom, ale milosťami naplnenom dni sme sa dostali do cieľa nášho putovania – do San Giovanni Rotondo. Ešte dlho po večeri bolo z izieb počuť vravu a dobrú náladu. V stredu, 17. apríla, náš program pokračoval v San Giovanni Rotondo na miestach, kde sa na každom kroku stretávate s odkazom stigmatického Pátra Pia. V priebehu dopoludnia sme navštívili kostol Santa Maria della Grazie a kapucínsky kláštor, spojený so životom sv. Pátra Pia. Obrovským zážitkom bola tak pre nás pútnikov, ako aj pre dôstojných pánov farárov, sv. omša slúžená pri autentickom oltári, v pôvodnom kostole, kde svoje bohoslužby pravidelne konal Páter Pio. Túto sv. omšu sme obetovali za všetkých špačinských farníkov. To sme ešte netušili, aké ďalšie fantastické miesta uvidíme. V prvom

rade to bol hrob sv. Pátra Pia, kde je uložené jeho neporušené telo, v bazilike pomenovanej po tomto svätcovi. Mohli sme sa dotknúť nádherne vyzdobeného sarkofágu s jeho telom.

V popoludňajších hodinách sme absolvovali krížovú cestu a prezreli sme si miestnu nemocnicu založenú práve Pátrom Piom. Už po ceste do San Giovanni Rotondo sme si v autobuse pozreli film so životopisom Pátra Pia, aby sme sa lepšie oboznámili s jeho životom. Na vlastné oči sme sa presvedčili o tom, že toto mesto „dýcha“ atmosférou svätca. Byť priamo v kostole, v ktorom on slúžil sv. omše, vidieť priamo do jeho izby, kde prežíval život rehoľníka, pozrieť sa na dielo, ktoré zanechal – nemocnicu, nás všetkých oslovilo. Počas dňa je toto miesto rušné, vystrieda sa tu množstvo pútnikov, napriek tomu sme sa mohli v tichosti pomodliť v kaplnke, pomeditovať a pomocou erudovanej sprievodkyne – Slovenky, dlhodobo žijúcej na tomto mieste, spoznať životnú púť Pátra Pia, vlastným menom Francesca Forgione z Pietrelcine, ktorého 16.6.2002 pápež Ján Pavol II. vyhlásil za svätého. Po dlhom dni sme vo večerných hodinách nasadli do autobusu a vydali sa na cestu do Benátok,

poslednej zastávky nášho putovania. Vo štvrtkových ranných hodinách sme dorazili do svetoznámeho mesta - Benátok. Mali sme možnosť vidieť viaceré chrámy, vrátane Baziliky sv. Marka, prechádzať sa po benátskych uličkách, vypiť si kávičku na Piazza San Marco, či nakúpiť suveníry a známe benátske masky.

Po plavbe loďou k parkovisku sme dali definitívne zbohom Taliansku a vydali sme sa na cestu k domovu. Ani počas cesty v autobuse nebolo smutno. Práve naopak, so sprievodom gitary zneli piesne, ale aj Korunka Božieho milosrdenstva, pán dekan posvätil zakúpené devocionálie. Hlavou nám bežal film s prežitými zážitkami. Už v tejto chvíli sme sa tešili na budúcoročné putovanie...

Ďakujeme dôstojnému pánovi dekanovi Dr. Ľubošovi Hašanovi za zorganizovanie tejto úžasnej púte a dôstojnému pánovi Mgr. Pavlovi Gajdošovi za sprevádzanie.

Mgr. Anna Haladová

*„Počujte, čo vám vlastný rozum hovorí,
počujte všetci, celý národ slovenský,
počujte Slovo, od Boha vám zoslané,
Slovo, čo hladné ľudské duše nakrmí,
Slovo, čo um aj srdce vaše posilní,
Slovo, čo Boha poznávať vás pripraví.“*

(Proglas)

Oslavy Roku viery

Rok 2013 je dôležitým rokom pre každého Slováka a môžeme povedať, že i Európana. Pripomíname si 1150. výročie príchodu sv. Cyrila a Metoda na naše územie. Obaja svätci sú patrónmi dnešnej Európy.

Ich prítomnosť na našom území mala nesmierny význam pre kultúrny a najmä duchovný rozvoj nášho národa. Pripomeňme si zopár faktov o týchto výnimočných mužoch.

Bratia Cyril a Metod prišli na Veľkú Moravu roku 863. Na účely misie vytvoril Konštantín nové písmo – hlaholiku, grafického systému špeciálne usporiadaného pre slovanský jazyk. Ďalej spolu s Metodom pred odchodom na Veľkú Moravu aj po ňom zhotovili viacero prekladov a vlastných textov. Staroslovienčina (stará cirkevná slovančina), čiže kultivovaná macedónčina z okolia Solúna, bola zvolená za jazyk, ktorý sa bude počas misie a na preklady používať. Okrem toho Konštantín priniesol so sebou na Veľkú Moravu symbol byzantského dvojkříža (dnes je v slovenskom znaku).

Počas misie na Veľkej Morave solúnski bratia preložili do staroslovienčiny nielen celú Bibliu (prvý preklad Biblie do slovanského jazyka), ale aj liturgické a mnohé iné texty. Konštantín Filozof (neskôr prijal rehoľné meno Cyril) je autorom Proglasu, ktorý sa stal prvou slovanskou básňou a predhovorom k prekladu evanjelia. Proglas je staroslovanská hymnická oslava písmen ako Božieho daru, skrze ktoré sme dostali Boží zákon. Táto veľpieseň je porovnateľná s najdokonalejšími literárnymi dielami sveta. Báseň objavil A. F. Hilferding v roku 1858 v srbskom pergamenovom rukopise zo 14. storočia a neskôr sa našiel aj jeho starší prepis v Chilendarskom rukopise z 13. storočia.

Naša farnosť v spolupráci s OZ FAIN pripravila dôstojnú oslavu 1150. výročia príchodu sv. Cyrila a Metoda na územie Veľkej Moravy. Oslavy sa uskutočnili 26. mája 2013 v Kostole Narodenia Panny Márie a na kalvárii. V dopoludňajších hodi-

nách farníci slávil
sviatočnú sv. omšu.
Program pokračoval
v popoludňajších ho-
dinách slávnostnou
akadémiou. Prítomní
si vypočuli úplné zne-
nie Proglasu a pozreli
si scénu o živote
a diele sv. Cyrila
a Metoda. Scénu
a piesne nacvičili mla-

dí ľudia z našej farnosti pod vedením
Ing. Evy Ušákovej. Slávnostné po-

poludnie bolo zavŕšené požehnaním
cyrilo-metodského kríža na kalvárii.

PaedDr. Eva Habiňáková, PhD.

”

*Svojho Boha, čo nad ľuďmi sa zmilúva,
ktorému preto všetka sláva prislúcha,
i česť i chvála, Boží Synu, v jednote so svojím Otcom,
s Duchom Svätým v Trojici
na veky vekov, od každého stvorenia.
Amen.*

“

(Proglas)

Cirkev žije z Eucharistie

Cirkev žije z Eucharistie – týmito
slovami sa začína posledná en-
cyklika pápeža Jána Pavla II., ktorú
slávnostne podpísal na Zelený
štvrtok. Je to deň, keď Cirkev po
stáročia vstupuje do udalostí Pánovej
smrti a zmŕtvychvstania a pripomína
si nepochopiteľný dar Božej lásky,
ustanovenie Oltárnej sviatosti –
Eucharistie. Spolu s poverením ko-
nať pamiatku tejto jedinečnej chvíle

a do konca čias sprítomňovať
Kristovu obeť a zmŕtvychvstanie,
prijíma budúca Cirkev aj služobné
kňazstvo. To bude jeho najvzneše-
nejšia úloha. Liturgickú oslavu tohto
úžasného tajomstva Pánovej blízkos-
ti a reálnej prítomnosti rozvíja do
širokej podoby úcty slávnosť Božieho
tela. Jej cieľom je podržať si pred
očami tento rozmer Božej lásky
a vynaliezavosti a pevne naň ukotviť

život vykúpených Božích detí. Začiatky takto chápanej úcty a oslavy sviatostného chleba, teda Božieho tela, siahajú do XI. – XII. storočia, ešte však bez okázalých sprievodov, tzv. procesií, ktoré sa stávajú súčasťou takto chápanej úcty až v neskorších obdobiach. Spočiatku je to nadväznosť na starodávny zvyk brať so sebou eucharistický chlieb ako záruku ochrany pred nebezpečenstvom. Pápež Urban IV. schválil tento sviatok 11. 8. 1264 dokumentom, v ktorom sa hovorí: pre také vznešené tajomstvo ustanovujeme štvrtok po svätodušnej oktáve. V tento deň nech sa zhromaždia

v chráme zástupy zbožných veriacich a kňazi spolu s ľuďom nech prednášajú chvály.

Naša farnosť si tento sviatok uctila v nedeľu, 2. 6. 2013. Začiatok slávnosti bol o 10.30 hod., keď začala svätá omša. Keďže počasie nám prialo, konala sa na kalvárii. Po svätej omši nasledovala procesia dedinou. Trasa bola rovnaká ako minulý rok. Išlo sa po Brehovej ulici smerom na Kaštieľsku ulicu, nasledovala Hospodárska ulica, potom

Ulica pod kaštieľom a Brehovou ulicou sme sa vracali naspäť do kostola. Na spomínaných uliciach boli rozmiestnené štyri zastavenia, oltáre, ktoré symbolizujú štyri svetové strany. Prvý oltár sa nachádzal pred domom rodiny Dókovej, druhý pred domom rodiny Velšicovej, tretí pred domom rodiny Sumegovej a posledný, štvrtý, pred domom rodiny Jankovičovej. Menovaným rodinám patrí veľká vďaka za ich ochotu pripraviť oltáre na procesiu. Oltáre ozdobili zeleňou, sviecami, kvetmi, stuhami či sochami. Pri každom zastavení kňaz prečítal pasáž z evanjelia. Celú procesiu sprevádzal spev organistu a účastníkov procesie. Účastní boli aj hasiči, nesúci baldachyn a zástavy. Pomoc pri nosení sôch poskytli aj niektorí veriaci, za čo im patrí vďaka. Neoddeliteľnú súčasť slávnosti tvorili i folkloristi.

A samozrejme, ne-smieme zabudnúť na deti, ktoré idúc pred kňazom sypali lupene kvetov na znak úcty. Táto krásna procesia sa ukončila v kostole, kde všetci veriaci spolu s kňazom zaspievali Te Deum a následne kňaz udelil prítomným záverečné požehnanie.

Na záver treba už len poďakovať všetkým ľuďom, ktorí akokoľvek pomohli počas procesie, a taktiež všetkým zúčastneným.

Mgr. Gabriela Klačová

Kalvária v novom šate

V posledných mesiacoch žije naša farnosť mnohými zmenami. Tými externými, očami viditeľnými zmenami, sú práce na renovácii farského klubu či výmena okien na kostole. V jarých mesiacoch sa pozornosť upriamila i na kalváriu.

Kalvária predstavuje miesto náboženského a kultúrneho významu, a preto si zaslúži patričnú starostlivosť. Vzhľadom na to, že bola kalvária v areáli nášho cintorína značne poškodená, prešla za pomoci farníkov v roku 2011 rekonštrukciou jednotlivých zastavení. V jarých mesiacoch tohto roka nás čakala veľmi potrebná nová, trvácna, kve-tinová výsadba.

Keďže išlo o nemalú finančnú čiastku, obrátili sme sa s prosbou o finančnú podporu na SE ENEL závod Jaslovské Bohunice, ktoré nás už viackrát podporili pri rôznych

príležitostiach. V rámci aktuálnych projektov, ktorými ENEL podporuje región, dostala naša farnosť dar 1000 €. Peniaze boli využité na zakúpenie krásnej, farebnej, kvetinovej výsadby. Obetavé farničky, členovia OZ FAIN a JDS ZO Špačince sa ochotne zapojili do čistenia a úpravy kalvárie pred samotnou výsadbou a následne i do záhradníckych prác.

Výsledkom spoločnej snahy vznikol v strede obce priestor, ktorého duchovná sila, atmosféra a význam sú posilnené krásou kvetín. Kalvária sa tak stala dôstojným miestom na slávenie slávnostných svätých omší a púť v našej farnosti.

Všetkým obetavým brigádnikom i hlavnému sponzorovi, SE ENEL Jaslovské Bohunice, vyjadrujeme ešte raz úprimnú vďaku.

PaedDr. Eva Habiňáková, PhD.

Moje dieťa prijalo Pána Ježiša

Keď ma vdp. Ľuboš Hašan oslovil, či by som nenapísala pár slov k 1. svätému prijímaniu do časopisu FAIN, veru, zostala som zaskočená. Je iné niečo také krásne prežívať duchovne a iné dať pocity mamy na papier. Pár dní som premýšľala, čo by som asi napísala.

Skôr, ako začnem, musím sa vrátiť pár rokov naspäť. Krst môjho syna. Vo chvíli, keď kňaz pokrstil moje dieťa, cítila som neskutočnú radosť a najmä hrdosť, že aj on už patrí do rodiny nášho Pána Ježiša Krista. Ako keby to bola večná pečať, ktorá sa z môjho dieťaťa už nikdy nezmaže. Tam sa začal ten príbeh a cesta spolu s Bohom. Tam som ako matka vedela, že moje dieťa už nikdy nebude samo, aj keby sa mne čokoľvek stalo.

Naučiť malé dieťa veriť v Boha asi nie je ťažké. Ťažké je udržať si

vieru po celý život. To som si uvedomovala, keď som svoje deti učila modlitby. Nestačí naučiť sa modliť, vieru treba udržiavať celý život ako oheň. My, kresťania, máme to šťastie, že aj keď ten oheň niekedy vyhasne, tak milosrdný Boh vždy niekde udržiava iskierky, o ktorých my ani netušíme. On nás nikdy neopustí, nikdy nezradí. To sa o nás ľuďoch nedá povedať. Vždy má pre nás otvorenú náruč, vždy sa teší, keď sa do tej náruče vrátíme. Je smutný, keď sa Mu otáčame chrbtom a žijeme si „náš pohodlný život“ bez Neho. Asi takto som sa snažila vysvetliť svojim deťom veľmi jednoducho vzťah Boh – človek. Máme vždy otvorené dvere, len ich nesmieme pribuchnúť, máme vždy možnosť odpustenia.

Môj syn, Samko, donedávna pristupoval pri slávení Eucharistie

na krížik, aby ho Pán Ježiš skrze kňaza požehnal. V deň prvého svätého prijímania však pristúpil on a všetky prvoprijímajúce deti k stolu Pána, aby Jeho samého prijali do svojho srdca pod spôsobom chleba a vína. Neskutočne sa na tento deň tešil a pripravoval. Horel nedočkavosťou a vzrušením. Noc pred prvým svätým prijímaním nemohol poriadne spať, ráno hopsal a poskakoval, lebo sa nevedel dočkať, kedy to už bude. A takto prežíval aj svoju prvú svätú spoveď. „Mami, čo ak sa na mňa pán dekan nahnevá? Čo budem potom robiť? A to mu mám povedať všetko zlé, čo som urobil? Čo ak zabudnem nejakú modlitbu alebo zabudnem nejaký hriech? Mami, ja sa budem hanbiť...“ Upokojil sa, keď som mu vysvetlila, že spoveď ostane u pána dekana „zamknutá“, že Pán Ježiš mu odpustí všetky hriechy, ak ich úprimne oľutuje a nebude ich opakovať. Aj som sa v duchu usmievala nad jeho obavami. Ale takto som to v jeho veku prežívala i ja.

My rodičia máme poklad, ktorý je pre Pána Ježiša vzácny. Čisté detské srdcia. A tieto chce od nás rodičov Pán Ježiš. Chce ich čisté a nepoškvrnené a chce, aby k nemu prichádzali čo najčastejšie. Za to si naše deti odnášajú od neho dar, cenu, ktorý si nevieme ani predstaviť. Je ďalej na nás rodičoch, aby sme tento vzácny dar naďalej udržiavali a aby srdcia našich detí horeli pre Krista Pána naveky.

„Nechajte deti prichádzať ku mne! Nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo.“ (Mk 10,14)

Keď sa učeníci pýtali Ježiša, kto je najväčší v nebeskom kráľovstve, bez priamej odpovede im povedal: „Ak sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojdete do Božieho kráľovstva.“ (Mt 18,3) Znamená to, zachovať si myslenie detí, ale Božích detí. Byť závislým a oddaným Pánu Bohu a kráčať podľa príkladu Pána Ježiša ako Božieho Syna.

Ing. Katarína Kukanová

Birmovka očami birmovanca

Čo vám napadne, keď sa povie slovo „birmovka“? Je to predovšetkým prijatie Ducha Svätého prostredníctvom nezmazateľnej pečate, ktorú nám pán biskup, v našom prípade pán generálny vikár, udelí krizmou. Krizma je zmes olivového oleja a balzamovej živice, posvätená biskupom na Zelený štvrtok. Toľko teória, poďme k praxi.

Všetko to začalo, keď pán dekan oznámil, že v našej farnosti sa bude udeľovať sviatosť birmovania. Najskôr sa konali „stretká“, kde sme dostali organizačné pokyny, zoznámili sme sa so svojimi animátormi a, samozrejme, aj medzi sebou. Potom nasledovali jednotlivé katechézy. Tieto katechézy mali vyhradený program. Prvým bodom bola sv. omša.

Ako druhé nasledovalo samotné vysvetľovanie učiva pomocou jednotlivých počítačových prezentácií. Samozrejme, všetci birmovanci si poctivo zapisovali vykladanú látku. Posledným bodom každej katechézy bolo poďakovanie Pánu Bohu krátkou modlitbou a na záver nám pán dekan udelil požehnanie.

Na spomínaných „stretkách“ sme dostali aj kartičku s obrázkom Božského Srdca Ježišovho. Tieto kartičky sme potrebovali deväťkrát. Prečo deväť? Pretože všetci birmovanci si konali deväť prvých piatkov svätú spoveď. To bola jedna z podmienok, aby sme mohli prijať sviatosť birmovania.

Pár dní pred birmovkou sme mali nácvik, na ktorom nám pán dekan vysvetlil samotný priebeh birmovky: kto, čo a kedy má robiť, alebo ako máme sedieť. Nasledovala záverečná skúška, kde bol pre-skúšaný každý jeden birmovanec zo svojich vedomostí o sviatosti birmo-

vania. Tu pán dekan skontroloval naše zošity a kartičky s vykonanými prvými piatkami. Potom prišlo na rad upratovanie a výzdoba kostola, na ktorom sa museli zúčastniť všetky rodiny birmovancov, lebo sa tu rozdávali vstupenky. Každý birmovanec vlastnil tri: jednu pre seba, druhú pre svojho birmovného rodiča a poslednú pre ľubovoľnú osobu. Taktiež sme dostali krásne červené šerpy. Mali sme ich prevesené v ne-tradičnom smere - zľava doprava.

16. jún 2013. A je to tu! Desiata hodina sa približuje a napätie u birmovancov narastá. Pred kostolom sa začínajú zbierať birmovní rodičia, rodičia a priatelia birmovancov. Postupne sa všetci usadili a desiata hodina odbila. Hneď na to, ako bolo počuť úvodné zvonenie na svätú omšu, sa srdcia birmovancov rozochveli dúfajúc, že všetko dobre dopadne. Svätá omša sa začala liturgiou slova. V prvom čítaní sme počuli o Turícach a o príchode Ducha Svätého medzi apoštolov, druhé čítanie nám hovorilo, že Duch Svätý nás naplňa jednotlivo a každého rozlične a v evanjeliu Pán Ježiš prisľuboval Ducha Svätého tým, ktorí ho budú milovať. Pán generálny vikár, Mons. Ján Pavčír, mal kázeň o novosti Ducha Svätého a o absolútnej dôvere k Pánu Bohu.

Po liturgii slova nasledovala sviatosť birmovania, ktorú nám udelil trnavský generálny vikár. Všetko prebiehalo organizovane. Každý birmovanec prišiel k oltáru, povedal svoje birmovné meno a dostal poma-

pomazanie krizmou, čím prijal dary Ducha Svätého a nezmazateľnú pečat'. Krásnym spevom piesní o Duchu Svätom nám pán organista, Jozef Slezák, so svojím spevokolom spestril priebeh birmovky. Druhá časť omše, liturgia obety, prebiehala klasickým spôsobom.

No a na záver nasledovalo poďakovanie pánovi generálnemu vikárovi a pánovi dekanovi. Po sv. omši sme sa vyfotili a tešili sme sa na oslavu, ktorá nás čakala.

76 birmovancov prijalo sedem darov Ducha Svätého: dar rady, sily, poznania, nábožnosti, múdrosti, rozumu a bázne voči Pánovi. Ako povedal pán generálny vikár vo svojej kázni: „Na ich vonkajšom vzhľade sa nič nezmení, budú žiť tak

ako doteraz, ale vo vnútri zostávajú naveky pomazaní.“

Dávid Vrška

Bojnice bodovali

Tohtoročné prázdniny už boli v plnom prúde, keď sa začal 4. ročník detského letného farského tábora. Presne 21. júla odštartoval 7-dňový kolotoč zábavy, výletov a aktivít pre deti z našej farnosti a ich kamarátov.

Začali sme tradične svätou omšou v našom kostole, kde všetkým táborníkom p. dekan udelil požehnanie. O pätnástej už prišiel autobus, aby odviezol 46 detí do Bojníc na chatu Bajč. Spolu s nimi cestovalo 10 animátorov, pripravených naplno sa všetkým deťom venovať. Samozrejme, k celkovému počtu treba prirátavať vedúcu tábora a pána dekana.

Okrem toho, že animátori pracovali s deťmi v oddieloch, mali aj ďalšie úlohy – Miro Bajer bol zároveň zdravotníkom nášho tábora – je to novopečený MUDr. – takže gratulujeme! Ondrej Ryška, ako inak, mal na pleciah technickú stránku tábora – ozvučenie, diskotéky, premietanie. Speváčky, Monika Víghová so Zuzkou Lehutovou, a Rasťo Sumega s gitarou naučili deti, okrem hymny tábora „Môj Boh“, veľa piesní a denne spievali na každej svätej omši. Ivanka Štefánková je perfektná tanečnica – pod jej taktovkou každý zvládol všetky tanečné kroky. Jožko Horváth s Dominikou Šiškovou

svedomito pripravili každú jednu hru po zábavnej aj technickej stránke. Majka Bínovská a ja sme boli náhradné mamy pre tie najmladšie deti, pomáhali sme im poupratovať izby, vybaliť, pobaliť, poumývať, uložiť spinkať... P. dekan Ľuboš Hašan viedol duchovné aktivity, odslúžil denne svätú omšu, ktorú pripravoval vždy iný oddiel. Vedúca tábora, Anka Haladová, vybavovala, zariaďovala, nakupovala, vyhodnocovala, oceňovala... Všetko to zachytila fotoaparátom Barbarka Šišková. Jednoducho, to všetko klapalo.

Podme teda pekne po poriadku a predstavme si oddiely. Najmladšie deti – tím zelených „Zelené žabky“ - som viedla ja a Majka. Červení „Čerešňáci“ patrili Zuzke a Rašovi. Ivanka s Ondrejom mali modrých „Afatarov“. „Minionovia“ – to je oddiel žltých, ktorým velili Dominika s Jožkom. A nakoniec to naj...staršie – oranžové „Marihuelky“ boli u Moniky a Mira.

Čo všetko sme teda zažili? V nedeľu sme začínali večerou, po nej boli deti rozdelené do už

spomínaných oddielov, kde si pripravili svoju zástavu, názov a pokrik. Vo večernom programe bola vztýčená táborová vlajka, zaspievaná hymna, predstavili sa oddiely a nasledovala zoznamovacia diskotéka.

Pondelkové dopoludnie bolo vyhradené na prípravu scénok na večerný program. Popoludní zase celý tábor súťažil v športových aktivitách. Deti čakali zábavno - súťažné disciplíny, napr. kohútie zápasy, dekomlat, preťahovanie lanom, prekážková dráha, prenášanie oceánu,

ľadové kryhy, vodováha. Záver dňa tvorila prezentácia pripravených scénok. Zahrali si naozaj všetci a svoje herecké úlohy zvládli na výbornú.

Utorok sme trávili v prírode. Aj svätá omša bola odslúžená počas dopoludňajšej túry. Potom sme putovali ďalej a na chatu sme sa vrátili celkom unavení, tak

sme boli vďační za popoludňajší odpočinok. Na večer domáci pripravili opekačku. Prekvapením pre všetkých bola neohlásená nočná cesta tmavým lesom, kde strach nemal šancu.

Skratkou cez les a lúky sme sa v stredu vybrali do zoologickej záhrady. Práve tá bola cieľom našej dopoludňajšej vychádzky a mestskej hry. Okrem obdivovania zaujímavých zvierat dostali oddiely aj úlohy a otázky, ktoré museli počas návštevy zoo splniť. Animátori ich vtipne

vyhodnotili. Večer sme sa do Bojníc vrátili opäť. Navštívili sme nočné múzeum praveku. S horiacimi faklami v rukách sme putovali dávnymi dobami.

Po štvrtkovej rannej svätej omši sa deti rozpíchlí do lesa, kde sa rozdelili do skupiniek a až do obeda hrali obľúbených „Pašerákov“. Popoludní sme zišli dolu do mesta. Milovníci histórie si prezreli Bojnický zámok, väčšia časť detí sa však rozhodla pre kúpalisko „Čajka“. A to nemalo chybu – rôzne druhy bazénov, tobogány, stánky s občerstvením... Štvrtok sme ukončili zábavným programom – „Miss a misster tábora“. Porota mala z čoho vyberať!

V piatok dopoludnia nás pod Bojnickým zámkom očakávali mušketeri a sokoliari. Predviedli nám svoje umenie a zažili sme aj humorné okamihy, keď nám dravce lietali ponad hlavy. Nemohli sme zabudnúť ani na nákupy darčiekov a suvenírov pre svojich najbližších. Po návrate na chatu sme sa všetci začali venovať príprave na veľkolepý karneval. Deti nás prekvapili tými najrôznejšími maskami.

A porota mala ťažkú úlohu! Karnevalová zábava a zároveň rozlúčková diskotéka sa tak dobre rozprúdila, že večierka sa,

jednoducho, musela posunúť. Veď kto by chcel ísť posledný večer spať?

Ráno však bolo náročné! Po svätej omši sme sa už museli začať baliť a upratovať izby. Ale zvládli sme to! Pred obedom sa uskutočnilo ešte slávnostné vyhodnotenie a ukončenie tábora. Niektorí odchádzali s pochvalami a darčekom, napr. za čistotu izieb alebo nočné správanie. Iní zase symbolicky dostali „výplatu“ najväčšou varechou z kuchyne. Všetci si však odniesli domov medailu nášho tábora, spomienky a zážitky.

Ďakujeme všetkým sponzorom za sladkosti a darčeka, ktorými sme deti odmeňovali počas celého týždňa. Naše poďakovanie patrí aj obetavému personálu celej chaty Bajč. Ďakujeme aj rodičom, ktorí nám zverili ich ratolesti a prejavili nám tak dôveru. Už teraz premýšľame nad ďalším ročníkom a veríme, že sa vydarí minimálne tak, ako ten tohtoročný.

Mgr. Marta Šišková

Historické pamiatky Prahy

alebo aj

Naozaj je „v Praze blaze, ale draze“ ?

Sobota, 22.6.2013, 4.45 hod. ráno a my sa schádzame na obvyklom štarte našich výletov – pred „Raketou“. Skupinka rozospatých turistov sa pomaly ukladá na miesta v autobuse, všetci prihlásení sú prítomní, takže môžeme vyraziť. Po rannej modlitbe a príhovore našej delegátky, Ing. Kravárikovej, nám začínajú padať hlavy od únavy a nevyspatia a cestu cez Bielu horu už vnímam len v polosne. Prebúdzam sa na typické otrasy v pravidelných intervaloch – sme na diaľnici Brno - Praha. A je tu povinná zastávka na Deviatich krížoch. Vystupujeme z autobusu a zisťujeme, že vonku sa schladilo, obloha sa zatiahla a asi bude treba zaloviť v kufroch, kam

sme optimisticky poodkladali svetre a bundy. Na tých sľubovaných 28°C a slniečko to teda vôbec nevyzerá.

Do stovežatej Prahy prichádzame krátko pred jedenástou. A človek musí uznať, že tento prívlastok jej patrí právom. Víta nás pohľad na veže a vežičky, domy, hrady, hradby, historické a sakrálné budovy. Naš autobus zastavuje na Hlavnom nádraží, kedysi nazývanom aj Wilsonovo nádraží – pri prvej dominante a významnej stavbe, ktorú dnes vidíme zblízka. Pomaly sa presúvame na Václavské námestie, kde sa začína náš pobyt v Prahe. Prechádzame smerom na „Staromák“ - ako domáci radi volajú svoje najznámejšie Staromestské námestie. Máme šťastie, pretože je práve 10.50 hod. a my sme na dobrom mieste s výhľadom priamo na orloj. Tu sa o chvíľu odohrá to notoricky známe defilé apoštolov, ukončené odbíjaním smrtky a my sa s úsmevom a údivom pridávame k potlesku turistov, ktorí postupne zaplnili námestie až do posledného centimetra. V tomto mieste sa rozdeľujeme na skupinky, aby sme každý individuálne naplnili svoje žalúdky a nákupné tašky, odľahčili peňaženky a kreditky, alebo sa len tak pokochali pohľadom na Vltavu, Hradčany a všetky tie zákutia a zákutíčka, čo nám Staré Mesto ponúka.

Po popoludňajšom presune na ubytovňu v Dejvicích sa k nám pripája naša domáca pani sprievodkyňa, doc. Čeřková, a začíname tú ozajstnú prehliadku Prahy. Počas presunu na Hradčany prechádzame časťou Vořechovka a Hanspaulka – najkrajšími vilovými štvrťami Prahy, v ktorých sa nachádzajú viaceré veľ-

vyslanectvá a domy mnohých českých osobností (napríklad aj manželov Havlovcov).

Samotná prehliadka sa začína na Hradčanoch – najznámejšej a najcharakteristickejšej dominante hlavného mesta. Zosobňuje politické a kultúrne dejiny českého (ale aj česko-slovenského) štátu. Od našej sprievodkyne sa dozvedáme mnoho o vzniku, prestavbe a hlavne dostavbe a renovácii tohto skvostu počas celej histórie. V pár vetách a riad-

koch sa naozaj nedá opísať, ako na človeka pôsobí pohľad na Chrám sv. Víta. Pocit, že po jeho dlažbe kráčal nespočetný rad kráľov, ktorým bola počas ich vládnutia prepožičaná koruna sv. Václava – jej jediného a večného vlastníka – ktorá sa nachádza len pár metrov od nás, v klenotnici chrámu. Pomaly opúšťame Hradčany a schádzame cez kráľovské záhrady do Zlatej uličky. Máme šťastie – je práve čas, keď do nej môžeme nahliadnuť bez nutnosti platiť vstupné, a tak aj my máme možnosť vidieť okrem iných malebných domčekov aj dom č. 22. Žil v ňom Franz Kafka. Postupne prechádzame cez Nerudovu ulicu. Jej zvláštnosťou sú domy pomenované podľa znakov na priečelí (U zlaté koruny, U čierneho lva, alebo aj U dvou sluncú – v tomto dome žil samotný Jan Neruda). Cez Malostranské námestie prechádzame až ku Karlovmu mostu. Pred samotným mostom na krátku chvíľku schádzame na Kampu – umelo vytvorený ostrov na rieke Vltava, kde môžeme vidieť dom Jana Wericha. Žili tu však napríklad aj Jiří Voskovec a Jiří Trnka. Na brehu sa ešte stále nachádzajú vrecia po nedávnych záplavách.

A pred nami je dnes už len Karlov most – najznámejší a najnavštevovanejší most Prahy v celej svojej kráse a historickej majestátnosti. Na jeho konci nás čaká koniec dnešnej prehliadky. Hoci počas celej trasy som pozorne počúvala a nerozptyľovala sa fotením, v tejto chvíli už neodolám a robím si fotku slnka

zapadajúceho za Hradčany. Keď pre nič iné, potom práve pre tento okamih sa celá dnešná trasa oplatila prejsť.

A my sa opäť rozchádzame, aby sme urobili to, čo by mal urobiť každý správny turista v Prahe. Dať si dobré české pivo a bramborák v niektorej z množstva štýlových pivární v meste. A nemusí to byť práve vychytená piváreň U Flekú, alebo U Pinkasú ☺.

Nedeľa ráno – po zaslúženom odpočinku na našej dejvickej ubytovni a výborných (a naozaj bohatých) raňajkách zbalení odchádzame na druhú časť nášho pražského výletu. Spolu so sprievodkyňou, pani docentkou Čeňkovou, nás autobus odváža na Vyšehrad. Na tomto vyvý-

šenom mieste nad Vltavou sídlili prví českí králi a neskôr tu bola pri Bazilike sv. Petra a Pavla vystavaná kapitula. Z hradieb Vyšehradu je nádherný výhľad na viaceré časti Prahy – či už Staré Mesto, Malú Stranu, Petřín, Hradčany, ale aj Strahov, Smíchov, či Barandov. Vyšehrad je absolútnym protikladom k turistami zamorenému centru. Majestátne miesto, na ktorom je stále cítiť veľkosť kráľov, zakladateľov, a ku ktorému sa viažu mnohé staré povesti. Oáza pokoja a dôstojnosti.

Naším hlavným cieľom je však dnes vyšehradská Bazilika sv. Petra a Pavla. Je totiž nedeľa a my máme tú česť sláviť tu nedeľnú svätú omšu. Okrem výnimočného duchovného zážitku, ktorý so sebou prináša účasť na sv. omši v tomto chráme, je to aj krásny estetický zážitok. Hlavne vďaka neskutočnej akustike a nádhерnej gotickej výzdobe. Dnešná svätá omša je tým najlepším vyvrcholením celého nášho pražského putovania. Po poďakovaní za všetky milosti, ktorých sa nám počas cesty dostalo, nás ešte čaká prehliadka interiéru baziliky spolu s výkladom docentky Čeňkovej. Málokto asi vie, že okrem iných vzácnych sakrálnych pamiatok je tu možné vidieť aj relikviár s ostatkami sv. Valentína. Bol objavený náhodne len celkom nedávno – v roku 2002.

Naše putovanie Prahou končí

prehliadkou vyšehradského cintorína, kde sú pochované mnohé osobnosti českého kultúrneho, politického, ale aj vedeckého života. Nemožno nespomenúť napríklad Vlastu Buriana, Karla Čapka, Miladu Horákovú, Emu Destinnovú, Kristu Bendovú, Boženu Němcovú, Karla Hynka-Máchu, Waldemara Matušku a mnohých, mnohých ďalších. Po krátkej modlitbe a vzdaní úcty tým, čo nás predišli, je tu čas na rozlúčku s našou sprievodkyňou a my presne na poludnie opúšťame Prahu.

No a odpoveď na otázku zo začiatku tohto článku? Ako čo a ako kde. V centre Prahy sa nákupy robiť určite neoplatia. Ale čo sa stravovania týka – nie je problém najesť sa vo vývarovni tradičných českých jedál vo vynikajúcej kvalite za naozaj dobré ceny. A to priamo na „Václaváku“. Netreba sa teda báť a smelo vyraziť na spoznávanie krás tejto

perly českej krajiny. Lebo hoci naše nohy mali pocit, že už viac sa prejsť nedalo, videli sme len zlomok toho, čo sa v hlavnom meste Česka vidieť dá a má.

Na záver sa chcem za všetkých účastníkov zájazdu Historické pamiatky Prahy poďakovať FAIN-u za zorganizovanie a zabezpečenie celej akcie, našej delegátke, p. Ing. Kravárikovej, a sprievodkyňi, p. doc. Čeňkovej, za sprevádzanie a erudovaný výklad, ale hlavne nášmu duchovnému otcovi a zároveň vodcovi ☺, vdp. PhDr. PaedDr. Mgr. Ľubošovi Hašanovi, za duchovné sprevádzanie a stmelovanie celého spoločenstva. A to najdôležitejšie na záver – vďaka, Bože, za každú drobnú pomoc počas celej našej cesty, za ochranu a šťastný návrat domov, ale aj za to krásne počasie, ktoré si nám doprial.

Bc. Silvia Lehutová

Farská cyklotúra 2013

Štart:	09:20 hod., Špačince, parkovisko pri cintoríne
Cieľ:	11:00 hod., Smolenický zámok
Dĺžka cyklotúry:	38 km
Počasie:	ideálne, slnečné, slabý vietor
Oddych, prestávka:	kdekoľvek, kde bude treba

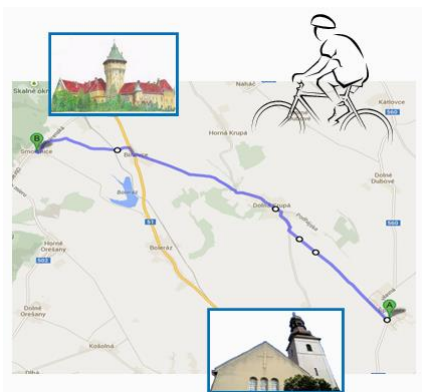
Prvá cyklotúra zorganizovaná OZ FAIN, ktorá sa konala v sobotu, dňa 20. 07. 2013, s cieľom „dobyť“ Smolenický zámok, začala krátkou modlitbou ešte na samotnom štarte. Na parkovisku to vyzeralo ako na výstave všetkých druhov bicyklov. Namastené, vyblýskané, s povinnou výbavou. Počasie bolo priam stvorené na bicyklovanie. I účasť bola na prvý ročník dôstojná. Samozrejme, najväčšie zastúpenie mali špačinskí miništranti. Vládli pelotónu počas celej túry. Pán dekan ešte stihol

povedať plán cyklotrasy s pokynmi a už sa odštartovalo. „Ja pôjdem posledný!“ povedal pán dekan a slovo počas celej túry i dodržal. Na Čerešňovej ulici sa však pelotón roztrhal na malé skupinky. Ľudia z blízkych domov, ktorí vedeli o túre, nás povzbudzovali. Ďalší priebeh bol jasný. Prejsť optimálny úsek, čakať na posledného, robiť si prestávky kdekoľvek, kde bude treba, občerstviť sa a íde sa ďalej. Pohodne sme sa dostali nad Dolnú Krupú a následne sme ju celú prešli po hlavnej

ceste. Za obcou nás čakalo prvé mierne stúpanie smerom do Bíňoviec po družstevných cestách a taktiež prvé súkromné fotografovania.

Kopec máme za sebou a už len sledujeme krásu okolitej prírody, práve prebiehajúcu žatvu, kombajny, traktory, cyklistov oproti, zdvíhajúci sa prach za skupinkou pred nami a hlavne Smolenický zámok a Záruby. Sme k nim stále bližšie a bližšie. Za obcou Bíňovce prechádzame cez železničný priechod a niekomu napadne urobiť si spoločnú pamiatku. Nevieme, na čo položiť fotoaparát, tak neváhame a urobíme z jedného bicykla „statív“. Ak sa na nás nejaká cudzia osoba dívala z diaľky, ako všetci pozeráme na jeden bicykel, vyzerali sme, iste, dosť divne a smiešne. Už len zopár kilometrov a sme v Smoleniciach. K smolenickému kostolu prichádzame v čase 10.40 hod. Tu na nás čaká občerstvenie zabezpečené OZ FAIN. Medzitým sa pán dekan delí s účastníkmi cyklotúry o ich pocity a chváli najmladšieho cyklistu za zvládnutie túry. Pripájajú sa k nám ešte dvaja starší oneskorenci. Cieľ je už na dosah. Stúpame vyššie a vyššie, trháme sa na skupinky, miešame sa s ostatnými návštevníkmi, no v cieľi sa všetci opäť čakáme. Máme radosť, že je všetko v poriadku a že Smolenický zámok je „dobyť“. Po krátkom odpočinku letíme dolu kopcom nazad, smer Špačince. Zastavujeme sa ešte v reštaurácii pod hradom, kam nás pán dekan pozval doplniť si tekutiny. Mladší si dávajú

kofolu, starší pivo. Oj, ale dobre padlo!!! Spiatočná cesta je pohodlnejšia a rýchlejšia. Zväčša dolu kopcom. Tí mladší doslova letia, my starší si cestu viac vychutnávame.

Jedinou nepríjemnosťou celej túry bol defekt na bicykli Zdena Lehuťu. Dostal ho pri návrate domov, našťastie, kúsok pred Špačincami. Keďže oprava by asi trvala dlhšie, túru dokončil peši, kráčajúc popri svojom bicykli spolu s kamarátom Martinom Vidličkom, ktorý s ním kolegiálne zdieľal jeho nešťastie až do cieľa. Za odmenu a ako poďakovanie za to, že sme cyklotúru dobre zvládli, nás pán dekan pozval na zmrzlinu.

Čo na záver dodať? Ďakujeme OZ FAIN a pánovi dekanovi za príjemný deň, zorganizovanie cyklotúry a tešíme sa na ďalšiu trasu za ešte väčšej účasti.

Pán Boh odplať, ako často hovorí pán dekan 😊.

Róbert Selnekovič

Sv. Vincent de Paul

Sv. Vincent de Paul sa narodil 24. apríla v roku 1581 ako tretie dieťa sedliackych rodičov spod francúzskych Pyrenej v rodnej dedinke Pouy pri meste Dax. Jeho rodičia, Ján a Bertranda, boli naozaj zbožní, a preto mu už od útleho detstva odovzdávali vieru a pravé ľudské hodnoty. Ako Vincent rástol,

Najskôr ho poslali na štúdiá do kolégia v meste Dax, potom v Toulouse. Hlavným úmyslom bolo, aby sa stal kňazom, pretože to znamenalo isté spoločenské postavenie, z čoho plynulo aj benefícium, teda peniaze pre život rodiny. Vincent sa javil ako vynikajúci žiak a ako 15-ročný ukončil strednú školu a prijal nižšie svätenie. Jeho otec predal pár volov, aby mu zaplatil ďalšie štúdiá v Toulouse. Ako 19-ročný získal titul bakalár teológie a niekoľko mesiacov študoval aj v Zaragóze v Španielsku. V 19 rokoch, v roku 1600, bol vysvätený za diakona. Potom prijal kňazskú vysviacku z rúk biskupa, ktorý bol slepý a chorý a nevedel, koľko presne má Vincent rokov, takže ho vysvätil aj v takom mladom veku. Pre Vincenta nebolo kňazstvo životom, ale prostriedkom k životu. Ale Boh ho postupne očisťoval od týchto úmyslov. Hovorí o tom aj udalosť z Paríža, kde Vincent zažil šok, keď ho nespravodlivo obvinili z krádeže peňazí. Keď mu nikto nechcel veriť, že to neurobil, vtedy Vincent vyslovil tie známe slová: „Boh pozná pravdu.“ A to boli slová, tak trochu, jeho konverzie a začiatkom toho, že Vincent začínal počítať s Bohom vo svojom živote a začínal ináč prežívať svoje kňazstvo.

V roku 1605 Vincent cestoval do Marseille. Na spiatocnej ceste loďou ho zajali tureckí piráti. Predali ho za otroka do Tunisu. Najprv pracoval

*St Vincent de Paul
(1581-1661)*

ukázalo sa, že je veľmi nadaný. Mal prirodzenú múdrosť a bystrosť. Ako pastier oviec a ošípaných na statku učil svojich spolupastierov modlitby a mnohé iné veci. Život v tejto chudobnej dedinke bol ťažký a náročný, a to ho pripravovalo na to, aby mal otvorené srdce a ruky pre chudobných. Jednoducho, naučil sa vážiť si veci aj ľudí okolo seba. Rodina bola chudobná, ale nie biedna.

u jedného rybára, ten ho predal akémusi alchymistovi, ktorý si ho veľmi obľúbil. Po jeho smrti sa Vincent dostal do rúk istého mohamedána, odpadlíka od kresťanstva, pochádzajúceho z Francúzska. Musel u neho tvrdo pracovať, a to aj vo veľkom teple. Za Vincentom chodievali dve z troch žien odpadlíka, aby ho počúvali. Chceli spoznať krásu jeho náboženstva. Jedna z nich bola taká nadšená jeho vierou, že priviedla k viere aj svojho muža a on sa vďaka nej opäť vrátil do Cirkvi a aj do svojej vlasti. Obdobie zajatia v Tunise je trochu zahalené tajomstvom a Vincent o ňom nikdy nechcel rozprávať. Toto sú len útržky z toho, čo sme sa dozvedeli, keď mal slabú chvíľku a čosi z tohto obdobia rozpovedal.

Roku 1608 prišiel Vincent do Paríža. Tam prežil vyše 50 rokov v službe Bohu aj ľuďom. Venoval sa chorým, chudobným a snažil sa spoznávať plány, ktoré mal s ním Boh. V tomto období stretol vynikajúceho človeka a veľkú osobnosť tej doby, kardinála Petra de Berulle. Dostal sa pod jeho vedenie. Sám Vincent spomína, že to bol jeden z najsvätejších mužov, akého stretol. A práve pod jeho vedením začal reformovať svoj život.

Neskôr sa stal farárom v Clichy na predmestí Paríža a začal sa z veľkým elánom starať o svojich farníkov. Kázal, navštevoval chorých, potešoval

utrápených, napomínal blúdiacich. A uprostred týchto jednoduchých ľudí bol šťastný. Sám na jednom mieste hovorí: „Ani sám pápež vo Vatikáne nie je taký šťastný ako ja v tejto farnosti, pretože mám okolo seba ľudí s dobrým srdcom.“ Ale nezostal tu dlho, pretože na žiadosť kardinála de Berulle bol preložený a stal sa vychovávateľom najstaršieho syna v grófskej rodine de Gondi. Pani de Gondi videla vo Vincentovi muža prozreteľnosti, ktorého im poslal Boh pre spásu ich rodiny. Túto službu konal 4 roky.

Začiatkom roku 1617 vo Follevile, na jednom z vidieckych majetkov Gondiovcov, manželka istého ťažko chorého muža, všeobecne známeho ako dobrého človeka a kresťana, požiadala Vincenta, aby ho prišiel vyspovedať a zaopatriť. Vincent ho povzbudil ku generálnej svätej spovedi a on neváhal. Sám penitent po spovedi vyhlásil, že keby si nebol vykonal generálnu svätú spoveď, iste by bol zatratený, lebo celé roky sa nevyznával z niektorých hriechov, ale ich zatajoval, lebo sa hanbil.

Po svätej spovedi mal penitent neskutočnú radosť a po troch dňoch, zmierený z Bohom, odišiel z tohto sveta.

V nasledujúcom týždni kázal Vincent v kostole vo Folleville o generálnej sv. spovedi. Bolo to na sviatok obrátenia sv. Pavla. Kázal tak zapálene, že množstvo ľudí začalo prichádzať k sv. spovedi. Museli povolať mnohých kňazov, aby im pomohli. A tu sv. Vincent pocítil, k čomu ho povoláva Boh. Neskôr sa vrátil do Paríža a začal sa naplno venovať záchrane duší prostredníctvom ľudových misií. Okrem duchovnej služby chudobným sa Vincent zameriaval aj na formáciu kléru. Začal zakladať semináre a viedol konferencie pre kňazov. Bol to spôsob určitého vzdelávania v duchovnom živote.

Vincent pracoval pre chudobných, zbieral opustené deti, ošetroval chorých, ranených väzňov, slúžil všetkým, ktorí sa nachádzali či už v duchovnej alebo hmotnej chudobe. Pre neho bol Boh prítomný v modlitbe a v chudobných. Často vravieval, že je potrebné opustiť Boha v modlitbe, aby sme poslúžili Bohu v človeku. O to sa snažil Vincent celý život a práve v jeho praktických skutkoch lásky je jeho odkaz aj pre nás.

V rokoch 1658 – 1659 sa jeho zdravotný stav zhoršoval. Trápila ho vysoká horúčka, vredy na nohách, pravidelná nespavosť. Napriek tomu sa Vincent snažil komunikovať s ľuďmi, písal mnohé listy. Vyjadro-

val sa v nich k mnohým dôležitým veciam. Povzbudzoval v nich všetkých, ktorí slúžili chudobným, sestry, kňazov. Posielal tiež misionárov na Madagaskar a povzbudzoval ich k opravdivému duchovnému životu.

V roku 1600 sa Vincentovi zhoršil zdravotný stav a 26. septembra prijal posledné sviatosti. V pondelok, 27. septembra, o 4.45 hod. ráno pokojne vydýchol a vydal sa na stretnutie s Kristom. Narodil sa pre nebo.

Jeho odkaz, ešte aj dnes pre nás aktuálny, je: sprítomňovať Ježiša Krista a jeho milosrdnú a obetavú lásku medzi ľuďmi.

„Evangelizare pauperibus missit me.“

*„Poslal ma hlásať
evanjelium chudobným.“*

Zaujímavosti zo života sv. Vincenta de Paul:

- denne sa 4 hodiny modlil,
- pracoval 9 hodín,
- voľné chvíle si užíval 4 hodiny,
- spal 7 hodín,
- napísal 30 000 listov.

Sv. Vincent bol rodený organizátor a smelý iniciátor, muž taktný, ale i rebelujúci proti každej prehnosti. Bol mužom viery a obety. Bol mužom modlitby, a to bolo základom jeho života. On sám vravieval: *„Dajte mi muža modlitby a s ním dokážem mnohé veci.“*

Mgr. Pavol Vandžura, CM

Farnosť Špačince a OZ FAIN

Vám oznamujú,
že i tento rok sa uskutoční v poradí už

IV. REPREZENTAČNÝ PLES FARNOSTI ŠPAČINCE

a to v sobotu, **19. októbra 2013**, o 20.00 hod.
v kultúrnom dome v Špačinciach.

Do tanca a na počúvanie hrá hudobná skupina PROFIL.

Rezervácia vstupeniek je možná mailom už teraz
na adrese farples@gmail.com,
predaj vstupeniek sa uskutoční od 1. októbra 2013 denne po 18.00 hod.
u Mgr. Šiškovéj, Hlavná 175, Špačince, tel. č.: 0908 050 732.

Zároveň Vás úprimne žiadame o príspevky do tomboly,
ktoré možno priniesť na Rímskokatolícky farský úrad v Špačinciach.
Vopred všetkým sponzorom ďakujeme!

Vstupné na osobu je 18,- €, pre člena FAIN-u 16,- €.

Na spoločný večer sa tešia organizátori!
Informácie na tel. č.: 0905 626 123, 0908 050 732.

Sviatosť birmovania

16. 6. 2013 (strana 12)

Zájazd do Prahy

22. 6. - 23. 6. 2013 (strana 17)

Detský letný tábor

21. 7. - 28. 7. 2013 (strana 14)